

ΘΑ ΤΡΩΜΕ ΤΣΑΜΠΑ ΜΕΧΡΙ ΝΑ ΣΚΑΣΟΥΜΕ

Κάθε φοιτητής είτε έχει μεσ' την καθημερινότητά του την εντατικοποίηση της σχολής είτε όχι, έχει ανάγκη για σίτιση. Δουλειά του πανεπιστημίου είναι να φυτεύει στα κεφάλια μας την κατάλληλα διαμορφωμένη γνώση ώστε μετέπειτα να είμαστε οι πειθήνιοι και ελαστικοί εργαζόμενοι που θέλουν τα αφεντικά. Χρησιμοποιώντας αυτόν τον ρόλο, υπό την πίεση του φοιτητικού κινήματος αλλά και με το προσωπείο του κοινωνικού κράτους με σκοπό να αφομοιώσει οποιαδήποτε αγωνιστική κίνηση εντός του πανεπιστημίου, το κράτος είχε προχωρήσει σε κάποιες παροχές που αποτελούν βασικές ανάγκες του φοιτητή (δωρεάν σίτιση, στέγαση, συγγράμματα, φοιτητικές εκπτώσεις κ.α.). Πλέον βέβαια το πανεπιστήμιο για να γίνει πιο επικερδές, μετακυλήει το κόστος σπουδών στις πλάτες μας αυξάνοντας τους διαχωρισμούς για το ποιος δικαιούται "δωρεάν" αυτές τις παροχές και ποιος όχι. Συγκεκριμένα στην σίτιση, υπάρχουν διαχωρισμοί ανάμεσα στον παραγωγικό από τον μη παραγωγικό φοιτητή (με το ν+2) οι οποίοι αυξάνουν πλέον με την εισαγωγή περαιτέρω οικονομικών κριτηρίων. Εδώ και πολλά χρόνια το πανεπιστήμιο αναθέτει διάφορες λειτουργίες του σε εργολάβους (καθαρισμός, σίτιση, φύλαξη), έτσι καθιστά τον χώρο του εύφορο για την κερδοφορία κάθε είδους αφεντικού. Αφεντικά τα οποία εκμεταλλεύονται στο έπακρον τους εργαζόμενους, αφήνοντάς τες απλήρωτες για πολλούς μήνες, απολύοντας τες όποτε τους καπνίσει και τρομοκρατώντας τες όποτε προσπαθούν να αντιδράσουν. Αφεντικά τα οποία σαλιαρίζουν με το κράτος και τους ανατίθενται οι μπιζνες χρόνο με τον χρόνο. Λαμπρό παράδειγμα ο Κομπατσιάρης ο οποίος μονοπωλεί εδώ και αρκετά χρόνια την σίτιση σε πολλά πανεπιστήμια και έχει στην ιδιοκτησία του όλα τα Κ.Ψ.Μ. του στρατού. Για όποιον δεν έχει κάρτα και θεωρεί ηθικά σωστό επειδή είναι νόμιμο να πληρώσει έναν τύπο που το παίζει μπάτσος στο ταμείο για το ποιος θα φάει και ο ποιος όχι, να του ξεκαθαρίσουμε ότι το φαΐ του είναι ήδη πληρωμένο μιας και οι ποσότητες φαγητού βγαίνουν από τον αριθμών καρτών σίτισης, εκ των οποίων πολλές μένουν αναξιοποίητες. Για εμάς ο χώρος του πανεπιστημίου είναι ένας χώρος οργάνωσης ανταγωνιστικών κινήσεων προς τους από πάνω, είτε αυτούς τους λένε Κομπατσιάριδες, είτε κράτος, είτε, είτε... Εμείς δεν θεωρούμε τους εαυτούς μας εκκολλαπτόμενους επιστήμονες που είναι ανώτεροι από την πλέμπα και τα αιτήματά μας δεν είναι συντεχνιακά ούτε περιορίζονται μόνο στον χώρο του πανεπιστημίου. Διεκδικούμε λοιπόν, οι εργαζόμενοι/μενες στο εστιατόριο να έχουν μόνιμη σταθερή δουλειά, με καλές εργασιακές σχέσεις και δικαίωμα να συνδικαλιστούν μακριά από τον τσαμπουκά και την τρομοκρατία του κάθε αφεντικού, κρατικού ή εργολαβικού. Θέλουμε εδώ μέσα αυτοοργάνωση και κοινότητες αγώνα κάθε περιθωριοποιημένου και υποτιμημένου κοινωνικού στοιχείου (π.χ. εργολαβικοί υπάλληλοι, μετανάστες κτλ). Δεν θέλουμε τζάμπα φαΐ μόνο για εμάς τους φοιτητές, αλλά και για αυτούς, το φαΐ δεν πρόκειται να τελειώσει και αν τελειώσει ας το πληρώσει ο εργολάβος ή το κράτος. Δεν θα δείχνουμε κάρτα, θα τρώμε τζάμπα μέχρι να σκάσουμε, δεν θα δεχθούμε καμία μετακύληση του κόστους φοίτησης στις πλάτες μας, ούτε άμεσο (δίδακτρα, εξοπλισμός για μαθήματα και εργαστήρια κ.α.), ούτε έμμεσο (μεταφορές, στέγαση, σίτιση κ.α.).

**ΚΑΜΙΑ ΕΠΙΔΕΙΞΗ ΚΑΡΤΑΣ ΚΑΙ ΦΑΪ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ
ΝΑ ΓΙΝΟΥΜΕ Η ΧΑΣΟΥΡΑ ΤΟΥ ΚΑΘΕ ΚΟΜΠΑΤΣΙΑΡΗ
ΕΞΩ ΟΙ ΕΡΓΟΛΑΒΙΕΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΧΟΛΕΣ**

Συντονισμός Ελευθεριακών και Αυτόνομων Φοιτητικών Σχημάτων Αθήνας

Αυτόνομο Σχήμα ΦΜΣ
Ελευθεριακή Παρέμβαση Φιλοσοφικής
Αυτόνομο Σχήμα ΣΚΣ

